YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

30 päivänä syyskuuta 2003 *

Asiassa C-76/01 P,

Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton), kotipaikka Bryssel (Belgia),

Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG, kotipaikka Ettlingen (Saksa),

Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG, kotipaikka Hof (Saksa),

H. Hecking Söhne GmbH & Co., kotipaikka Stadtlohn (Saksa),

Spinnweberei Uhingen GmbH, kotipaikka Uhingen (Saksa),

F. A. Kümpers GmbH & Co., kotipaikka Rheine (Saksa),

Tenthorey SA, kotipaikka Éloyes (Ranska),

Les tissages des héritiers de G. Perrin — Groupe Alain Thirion (HPG—GAT Tissages), kotipaikka Cornimont (Ranska),

Établissements des fils de Victor Perrin SARL, kotipaikka Thiéfosse (Ranska),

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Filatures et tissages de Saulxures-sur-Moselotte, kotipaikka Saulxures-sur-Moselotte (Ranska),

Tissage Mouline Thillot, kotipaikka Thillot (Ranska),

Filature Niggeler & Küpfer SpA, kotipaikka Capriolo (Italia) ja

Standardtela SpA, kotipaikka Milano (Italia),

edustajinaan C. Stanbrook ja P. Bentley, QC, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu toinen jaosto) asiassa T-213/97, Eurocoton ym. vastaan neuvosto, 29.11.2000 antaman tuomion (Kok. 2000, s. II-3727) kumoamista

ja jossa vastapuolena ja muina asianosaisina ovat:

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään S. Marquardt, avustajanaan Rechtsanwalt G. M. Berrisch ja Rechtsanwalt H. P. Nehl,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään K. Manji,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

ja

Tessival SpA, kotipaikka Azzano S. Paolo (Italia),

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat M. Wathelet ja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit C. Gulmann, D. A. O. Edward, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr (esittelevä tuomari), J. N. Cunha Rodrigues ja A. Rosas,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan valittajien ja Euroopan unionin neuvoston 22.10.2002 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 16.1.2003 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Euroopan unionin puuvilla- ja liitännäistekstiiliteollisuuden komitea, jäljempänä Eurocoton) ynnä muut ensimmäisen oikeusasteen kantajat Tessival SpA:ta lukuun ottamatta (jäljempänä yhdessä valittajat) ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 14.2.2001 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-213/97, Eurocoton ym. vastaan neuvosto, 29.11.2000 antamaan tuomioon (Kok. 2000, s. II-3727; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla hylättiin kantajien vaatimukset ensinnäkin kumota Euroopan unionin neuvoston "päätös" olla hyväksymättä Euroopan yhteisöjen komission 21.4.1997 tekemää ehdotusta neuvoston asetukseksi (EY) lopullisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta, Egyptistä, Intiasta, Indonesiasta, Pakistanista ja Turkista peräisin olevien valkaisemattomien puuvillakankaiden tuonnille (KOM(97) 160 lopullinen) sekä toiseksi korvata tästä "päätöksestä" aiheutunut vahinko.

Asian tosiseikat

2 Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenevät asian tosiseikat voidaan tiivistettynä esittää seuraavasti.

3 Eurocoton teki useiden jäsentensä kanssa 8.1.1996 komissiolle kantelun, jossa väitettiin, että Kiinan kansantasavallasta, Egyptistä, Intiasta, Indonesiasta, Pakistanista ja Turkista peräisin olevien valkaisemattomien puuvillakankaiden tuonti tapahtuu polkumyynnillä aiheuttaen huomattavaa vahinkoa yhteisön teollisuudelle.

4 Komissio julkaisi 21.2.1996 ilmoituksen näistä maista peräisin olevien valkaisemattomien puuvillakankaiden tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta (EYVL C 50, s. 3).

5 Komissio antoi 18.11.1996 asetuksen N:o 2208/96 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Kiinan kansantasavallasta, Egyptistä, Intiasta, Indonesiasta, Pakistanista ja Turkista peräisin olevien valkaisemattomien (harmaiden) puuvillakankaiden tuonnissa (EYVL L 295, s. 3).

6 Komissio teki 21.4.1997 ehdotuksen neuvoston asetukseksi lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta kyseisessä tuonnissa (asiakirja KOM(97) 160 lopullinen).

7 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1; jäljempänä perusasetus) 6 artiklan 9 kohdan mukaan polkumyyntitutkimukset "joka tapauksessa — — aina päätetään 15 kuukauden kuluessa niiden vireillepanosta". Tässä tapauksessa tämä määräaika päättyi siis 21.5.1997.

8 Euroopan unionin neuvosto antoi tuona päivänä lehdistötiedotteen (lehdistötiedote neuvoston 2007. kokouksesta — Sisämarkkinat, 8134/97 — Lehdistö 156), jossa todetaan seuraavaa:

"Tietyistä kolmansista maista peräisin olevien puuvillakankaiden lopullisten polkumyyntitullien käyttöön ottamista koskevan kirjallisen menettelyn päätyttyä 16.5.[1997] kielteisesti Ranskan edustaja on uudelleen korostanut tällaisten toimenpiteiden käyttöön ottamisen välttämättömyyttä."

9 Eurocoton pyysi 23.6.1997 lähettämässään telekopiossa neuvoston pääsihteeristöltä, että sille vahvistetaan, että neuvosto oli päättänyt hylätä komission ehdotuksen, ja että sille annetaan jäljennös tätä koskevasta päätöksestä tai sitä vastaavasta neuvoston pöytäkirjasta.

10 Eurocotonille vastattiin 24.6.1997 lähetetyllä telekopiolla, että neuvosto oli "todennut 16.5.1997 päättyneen kirjallisen menettelyn perusteella, ettei komission ehdotus [ollut] saanut puolelleen [kyseisen] asetuksen antamisen edellyttämää yksinkertaista enemmistöä".

11 Kantajat nostivat 18.7.1997 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa ne vaativat kumottavaksi neuvoston päätöksen, jolla hylättiin komission ehdotus asetukseksi, ja neuvoston velvoittamista korvaamaan niille tästä hylkäämispäätöksestä aiheutuneet vahingot.

12 Neuvosto vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta jättämään kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkäämään sen perusteettomana.

13 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, joka oli hyväksytty neuvoston vaatimuksia tukevaksi väliintulijaksi, ei esittänyt kirjallisia huomautuksia eikä ollut läsnä istunnossa.

Valituksenalainen tuomio

14 Kumoamisvaatimuksen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa aluksi, että neuvoston hyväksyessä asetuksen, jolla lopulliset polkumyyntitullit otetaan käyttöön, syntyy EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) tarkoitettu kannekelpoinen toimi. Valituksenalaisen tuomion 40 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi, ettei tästä voida päätellä, että kun neuvosto ei hyväksykään ehdotusta asetukseksi, jolla määrätään lopulliset polkumyyntitullit, on väistämättä kyseessä perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi. Valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että toimen artiklassa tarkoitettua kannekelpoisuutta voidaan arvioida vain tapauskohtaisesti. Valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi, että tässä tapauksessa kantajat vaativat sen neuvoston "päätöksen" kumoamista, jolla tämä jätti lopullisen polkumyyntitullin määräämättä ja joka sisältyy "kirjallisen menettelyn päättymiseen 16.5.1997".

15 Ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi, voidaanko sitä, ettei neuvosto hyväksynyt komission ehdotusta asetukseksi lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta, pitää kannekelpoisena toimena, se tutki, missä määrin kantajilla oli oikeus siihen, että neuvosto hyväksyy asetuksen, jolla otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli. Tämän jälkeen se katsoi valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa, ettei missään perustamissopimuksen määräyksessä velvoiteta neuvostoa antamaan komission ehdotuksesta asetusta, jolla otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli. Sitten se totesi valituksenalaisen tuomion 46—49 kohdassa, että perusasetuksessa ei anneta kantajille oikeutta siihen, että neuvosto hyväksyy tällaisen asetusehdotuksen. Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti valituksenalaisen tuomion 50 ja 51 kohdassa, että

tullitariffeja ja kauppaa koskevan vuoden 1994 yleissopimuksen VI artiklan soveltamisesta tehdyn sopimuksen (EYVL L 336, s. 103; jäljempänä WTO:n polkumyyntisäännöstö) perusteella ei voida päätellä, että neuvostolla olisi velvollisuus määrätä lopullisia polkumyyntitulleja. Se katsoi valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa, että kantajat eivät voi vedota oikeuteen saada neuvosto hyväksymään komission sille antama ehdotus asetukseksi, jolla määrätään lopullisia polkumyyntitulleja.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa, että näiden toteamusten — jotka pohjautuvat sekä perustamissopimuksen että perusasetuksen järjestelmään — perusteella on määritettävä, onko kantajilla oikeus nostaa kumoamiskanne tässä tilanteessa. Tältä osin se huomautti valituksenalaisen tuomion 56 kohdassa, että koska neuvostossa 16.5.1997 kirjallisena menettelynä pidetyssä äänestyksessä ei ollut saavutettu yksinkertaista enemmistöä neuvostolle annetulle komission ehdotukselle, joka koski lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamista, tästä seuraa, ettei neuvosto ollut antanut mitään säännöksiä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi valituksenalaisen tuomion 57 ja 58 kohdassa, ettei pelkkä toteamus siitä, että äänestyksessä tällaisen asetusehdotuksen hyväksymiseksi vaadittavaa enemmistöä ei neuvostossa saavutettu, sellaisenaan ole perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi, sillä jos myönteinen äänestystulos on oikeudellinen menettelytapa, jolla toimi hyväksytään, kielteinen äänestystulos sitä vastoin merkitsee ainoastaan päätöksen puuttumista.

17 Kantajien sen väitteen osalta, joka perustuu esillä olevan kumoamiskanteen tutkimatta jättämisestä seuraavaan oikeussuojan puuttumiseen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti valituksenalaisen tuomion 59 kohdassa, että tuomioistuinvalvonnan, johon kantajilla on oikeus, on asianmukaisesti vastattava yhteisön toimielimille polkumyyntialalla varatun toimivallan laatua (asia 191/82, Fediol v. komissio, tuomio 4.10.1983, Kok. 1983, s. 2913, Kok. Ep. VII, s. 271, 29 kohta). Se totesi lisäksi, että komission tilanne, erityisesti kantelun tutkimisen ja siihen annettavan ratkaisun osalta, ei ole rinnastettavissa neuvoston tilanteeseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että vaikka neuvoston onkin saadessaan käsiteltäväkseen ehdotuksen asetukseksi lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta kirjattava ehdotus kokoustensa työjärjestykseen, neuvosto ei ole velvollinen hyväksymään tällaista ehdotusta.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti valituksenalaisen tuomion 60 kohdassa, että siinä tapauksessa, että se, että neuvosto ei anna asetusta lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta, on virheellinen menettely esimerkiksi sen vuoksi, että kyseessä on vakava menettelyvirhe, kantajilla on edelleen mahdollisuus nostaa vahingonkorvauskanne EY:n perustamissopimuksen 178 ja 215 artiklan (joista on tullut EY 235 ja EY 288 artikla) nojalla.

19 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 61 kohdassa, että kumoamiskanne on jätettävä tutkimatta.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti lisäksi valituksenalaisen tuomion 62 kohdassa, että neuvoston esittämää prosessiväitettä koskevissa huomautuksissaan kantajat asettavat niin ikään kyseenalaiseksi sen pidättymistoimen laillisuuden, joka niiden mukaan on seurausta perusasetuksen 6 artiklan 9 kohdassa säädetyn viidentoista kuukauden määräajan päättymisestä. Valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin taas muistutti, että kantajat olivat näin tehdessään esittäneet EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan vastaisesti uuden vaatimuksen, jollainen on jätettävä tutkimatta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa, että missään tapauksessa pelkkä perusasetuksen 6 artiklan 9 kohdassa säädetyn viidentoista kuukauden määräajan päättyminen ei ollut sellainen neuvoston päätös, jota vastaan voidaan nostaa kumoamiskanne perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla.

21 Toiseksi vahingonkorvauskanteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa yhtäältä, että kantajien ensisijaisena esittämä väite siitä, että neuvosto oli velvollinen hyväksymään komission ehdotuksen asetukseksi lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta ja että neuvosto teki virheen jättäessään ehdotuksen hyväksymättä, oli hylättävä valituksenalaisen tuomion 43—52 kohdassa esitetyistä syistä.

22 Toisaalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa, että virheet, joihin kantajat vetosivat toissijaisesti, perustuivat niin ikään väärään oletukseen, että kantajilla oli oikeus siihen, että neuvosto antaa asetuksen.

23 Niinpä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 88 ja 89 kohdassa kantajien väitteet, joiden mukaan neuvosto ei ollut ottanut huomioon komission vahvistamia tosiseikkoja ja joiden mukaan luottamuksensuojan periaatetta oli loukattu.

24 Sen jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 90 kohdassa, ettei väitettä perustelujen puuttumisesta johtuvasta lainvastaisuudesta voitu hyväksyä. Tältä osin se — huomautettuaan, että EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan (josta on tullut EY 253 artikla) mukaan muun muassa neuvoston antamat asetukset, direktiivit ja päätökset on perusteltava — totesi tässä tapauksessa kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvittämisestä ilmenevän, ettei neuvosto ollut antanut mitään säädöstä tai päätöstä.

25 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa menettelyllisten takeiden puuttumista koskevat väitteet. Se katsoi niiden liittyvän tosiasiassa ensisijaiseen kanneperusteeseen, jolla pyrittiin osoittamaan neuvoston velvollisuus hyväksyä ehdotus polkumyyntiasetukseksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti, etteivät kantajat kiistäneet sitä, että kaikkia perusasetuksessa niille annettuja menettelyllisiä oikeuksia oli noudatettu, vaan väittivät, että jos neuvosto voisi — kuten se tässä tapauksessa oli tehnyt — jättää tällaisen ehdotuksen hyväksymättä, näistä oikeuksista tehtäisiin merkityksettömiä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kuitenkin totesi sen mahdollisuuden, että neuvosto ei hyväksy ehdotusta asetukseksi, jolla otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli, olevan niin perustamissopimuksen kuin perusasetuksenkin järjestelmän mukainen.

26 Valituksenalaisen tuomion 92 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että vahingonkorvausvaatimus on hylättävä, koska neuvosto ei ollut toiminut virheellisesti.

Valitus

27 Valittajat vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— kumoaa neuvoston päätöksen olla hyväksymättä komission ehdotusta asetukseksi lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta

— toteaa kantajien vahingonkorvausvaatimuksen perustelluksi ja palauttaa korvauksen määrän määräämisen osalta asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut sekä ensimmäisessä oikeusasteessa että muutoksenhaussa.

28 Valittajat esittävät valituksensa tueksi neljä perustetta. Kolmen ensimmäisen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi perustamissopimuksen 173 artiklaa sekä loukkasi yleistä johdonmukaisuuden periaatetta katsoessaan, että se, että neuvosto ei hyväksynyt komission ehdotusta

lopulliset polkumyyntitullit määrääväksi asetukseksi, ei ollut kannekelpoinen päätös, ja jättäessään tämän vuoksi kumoamiskanteen tutkimatta. Neljännen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi perustamissopimuksen 190 ja 215 artiklaa sekä loukkasi yleistä johdonmukaisuuden periaatetta hylätessään vahingonkorvauskanteen.

29 Neuvosto vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30 Yhdistynyt kuningaskunta ei ole jättänyt kirjallisia huomautuksia eikä ollut edustettuna istunnossa.

Valitusperusteet ensimmäisestä kolmanteen

Osapuolten lausumat

31 Ensimmäisenä valitusperusteena valittajat väittävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen perustamissopimuksen 173 artiklaa WTO:n polkumyyntisäännöstön kannalta tarkasteltuna sekä loukanneen yleistä johdonmukaisuuden periaatetta, kun tämä katsoi, ettei se, että neuvosto ei hyväksynyt komission ehdotusta lopulliset polkumyyntitullit määrääväksi asetukseksi, ollut kannekelpoinen päätös.

32 Valittajat toteavat, että kun toimielin toimii sellaisella asetuksella säännellyssä menettelyssä, jossa annetaan asianomaisille osapuolille menettelyllisiä oikeuksia, toimielimen toimi, joka käytännössä vastaa asian jättämistä sillensä, on perus-

tamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi (em. asia Fediol v. komissio, tuomion 28—31 kohta sekä asiassa T-24/90, Automec v. komissio, 18.9.1992 annetussa tuomiossa (Kok. 1992, s. II-2223, Kok. Ep. XIII, s. II-65, 78 kohta) mainitut seuraavat tapaukset: asia 210/81, Demo-Studio Schmidt v. komissio, tuomio 11.10.1983, Kok. 1983, s. 3045; asia 298/83, CICCE v. komissio, tuomio 28.3.1985, Kok. 1985, s. 1105 ja yhdistetyt asiat 142/84 ja 156/84, BAT ja Reynolds v. komissio, tuomio 17.11.1987, Kok. 1987, s. 4487, Kok. Ep. IX, s. 249).

33 Samoin yhteisöjen toimivaltaisten elinten oikeuskäytäntö osoittaa niiden mukaan, että kun toimielin epää kantajan pyynnön asetuksen nojalla aloitetun menettelyn viimeisessä vaiheessa, epäämisellä on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka ovat omiaan vaikuttamaan kantajan etuihin, ja se muuttaa selvästi tämän oikeusasemaa (asia T-120/96, Lilly Industries v. komissio, tuomio 25.6.1998, Kok. 1998, s. II-2571, 53 kohta).

34 Valittajat väittävät, että kun neuvosto tutki komission ehdotuksen, se toimi perusasetuksen nojalla, jossa myönnetään menettelyllisiä oikeuksia asianomaisille yksityisille, muun muassa kantelijoille. Valittajien mukaan riidanalainen päätös päätti tosiasiassa asian käsittelyn menettelyn viimeisessä vaiheessa, ja sillä hylättiin kantelijoiden — joihin valittajat kuuluivat — pyyntö polkumyynnin vastaisiin toimenpiteisiin ryhtymisestä. Vaikka neuvosto väittää, ettei kyseinen päätös ollut lopullinen, valittajien mielestä on katsottava, että se tuli sellaiseksi perusasetuksen 6 artiklan 9 kohdassa säädetyn viidentoista kuukauden määräajan umpeuduttua.

35 Toisena valitusperusteenaan valittajat väittävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklaa ja työjärjestyksensä 44 artiklaa katsoessaan, että kantajat olivat esittäneet uuden vaatimuksen viitatessaan neuvoston prosessiväitteen johdosta esittämissä huomautuksissaan perusasetuksen 6 artiklan 9 kohdassa säädetyn viidentoista kuukauden määräajan umpeutumiseen.

36 Valittajat korostavat vaatineensa kumottavaksi yhtä ainoaa päätöstä eli neuvoston päätöstä jättää hyväksymättä lopullinen polkumyyntitulli; tämä päätös muodostui siitä, ettei komission ehdotus saanut puolelleen yksinkertaista enemmistöä kokouksessa. Valittajat tarkentavat, etteivät ne vedonneet viidentoista kuukauden määräaikaan uutena argumenttina, vaan todisteena siitä, että asian käsittelyä ei voida loputtomiin pitää auki ja että lopullinen päätös suuntaan tai toiseen oli tehtävä.

37 Kolmantena valitusperusteenaan valittajat väittävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen perustamissopimuksen 173 artiklaa, luettuna yhdessä WTO:n polkumyyntisäännöstön kanssa, kun tämä katsoi, ettei pelkkä perusasetuksen 6 artiklan 9 kohdassa tarkoitetun 15 kuukauden määräajan kuluminen muodosta neuvoston päätöstä, joka voi olla kumoamiskanteen kohteena.

38 Neuvosto toteaa aluksi ensimmäisen valitusperusteen osalta ensisijaisesti, ettei valittajien tämän valitusperusteen puitteissa esittämiä väitteitä voida ottaa tutkittavaksi. Nämä eivät ole esittäneet selkeitä väitteitä niiden oikeudellisten virheiden osalta, joita ne väittävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen, vaan pelkästään toistavat niitä oikeudellisia argumentteja, jotka ne esittivät jo ensimmäisessä oikeusasteessa.

39 Toissijaisesti neuvosto esittää valittajien väitteiden, jotka koskevat toimen kannekelpoisuutta, olevan niin ikään perusteettomia. Se kiistää näiden väitteen siitä, että hallinnollinen menettely polkumyyntitullia koskevassa tai muussa asiassa on välttämättä päätettävä kaikissa tapauksissa tekemällä kannekelpoinen päätös. Tässä väitteessä ei oteta huomioon perusasetuksella polkumyynnin vastaisille toimenpiteille säädetyn päätöksentekomenettelyn erityispiirteitä.

40 Kilpailuoikeudessa komission on aina tehtävä päätös, joka päättää menettelyn. Lisäksi se toimii hallinnollisena toimielimenä ja aivan toisenlaisten vaatimusten puitteissa kuin neuvosto, kun tämä antaa komission esityksestä säädöksiä polkumyyntialalla. Tämän vuoksi valittajien suorittama vertailu kilpailuoikeuden alalla annettuun oikeuskäytäntöön on vailla merkitystä.

41 Lisäksi edellä mainitussa asiassa Fediol vastaan komissio sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisemissa edellä mainituissa asioissa Automec vastaan komissio ja Lilly Industries vastaan komissio tuomioiden taustalla oleva tilanne oli sellainen, että komissio teki viralliset päätökset, kun taas tässä tapauksessa neuvosto ei tehnyt mitään päätöstä.

42 Ensimmäisen ja kolmannen valitusperusteen osalta, jotka nojautuvat WTO:n polkumyyntisäännöstöön, neuvosto huomauttaa, ettei niitä voida ottaa tutkittavaksi, koska ne on esitetty ensi kertaa valituksessa, eikä niitä ole esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

43 Toissijaisesti neuvosto pitää valittajien väitteitä perusteettomina. Neuvoston mukaan ensinnäkin vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, etteivät valittajat voi vedota suoraan WTO:n polkumyyntisäännöstön säännöksiin. Toiseksi valittajat eivät missään tapauksessa yhteisön teollisuuden edustajina voi vedota WTO:n polkumyyntisäännöstön asiaa koskeviin säännöksiin, koska näiden tarkoituksena ei ole suojata kyseistä teollisuutta. Kolmanneksi valittajien tulkinta tämän säännöstön säännöksistä on täysin virheellinen.

44 Neuvosto toteaa vielä, että valittajien esittämä toinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska se liittyy ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamaan arviointiin, jolla ei kaiken kaikkiaan ollut vaikutusta asian ratkaisuun.

45 Neuvoston mielestä toinen valitusperuste on perusteeton. Neuvoston mukaan kantajat väittivät aina siihen asti, kun ne esittivät huomautuksensa prosessiväitteen johdosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että riidanalaisen toimen muodosti "kirjallisen menettelyn lopputulos 16.5.1997" eikä viidentoista kuukauden määräajan kuluminen.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

— Tutkittavaksi ottaminen

46 Aluksi on todettava sen neuvoston esittämän prosessiväitteen osalta, joka koskee ensimmäistä valitusperustetta, että EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan (josta on tullut EY 225 artikla), EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan mukaan valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 34 kohta).

47 Tätä edellytystä ei täytä valitus, jossa vain toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut, ilman että valitukseen edes sisältyisi perusteluja, joiden tarkoituksena olisi erityisesti osoittaa valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä oikeudellinen virhe. Tällaisella valituksella tosiasiassa pyritään ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (em. asia Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomion 35 kohta).

48 Nyt esillä olevassa asiassa valittajien ensimmäisessä valitusperusteessa kuitenkin riitautetaan valituksenalaisen tuomion tietyt kohdat, ja tällä perusteella pyritään osoittamaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei sitä, että neuvosto ei hyväksynyt komission ehdotusta, voitu pitää kannekelpoisena päätöksenä.

49 Näin ollen on hylättävä ensimmäinen prosessiväite, jonka mukaan valittajat olisivat vain toistaneet jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä perustelut.

50 Mitä taas tulee siihen prosessiväitteeseen, joka koskee WTO:n polkumyyntisäännöstöä ja jonka valittajat esittivät ensimmäisessä ja kolmannessa valitusperusteessaan, niin on ilmeistä, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 56 kohdassa todennut, että valittajat vaativat yksinomaan, että perusasetuksen säännöksiä tulkitaan WTO:n polkumyyntisäännöstön mukaisesti. Tämä viittaus WTO:n polkumyyntisäännöstöön, joka ei ole omiaan muuttamaan riidan kohdetta ensimmäisessä oikeusasteen tuomioistuimessa, ei jätä huomiotta yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohtaa.

51 Toinen prosessiväite on näin ollen hylättävä.

52 Toista valitusperustetta koskevan prosessiväitteen osalta on huomattava, että neuvosto väittää tosiasiassa tätä valitusperustetta tehottomaksi. Esitetyn valitusperusteen tehottomuus kuitenkin viittaa siihen, voiko kanne menestyä sen pohjalta, eikä vaikuta sen tutkittavaksi ottamiseen.

53 Tämän vuoksi tämä jälkimmäinenkin prosessiväite on hylättävä.

— Asiakysymys

54 Sen osalta, muodostaako se, että neuvosto ei hyväksynyt ehdotusta asetukseksi lopullisen polkumyyntitullin asettamiseksi, perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetun kannekelpoisen toimen, on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan artiklassa tarkoitetun kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia tai päätöksiä ovat ainoastaan sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajien etuihin (ks. mm. asia C-147/96, Alankomaat v. komissio, tuomio 22.6.2000, Kok. 2000, s. I-4723, 25 kohta).

55 Samasta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy ilmi, että kyseen ollessa toimista, jotka tehdään monivaiheisessa menettelyssä eli esimerkiksi sisäisen menettelyn päätteeksi, kannekelpoisia toimia ovat lähtökohtaisesti ainoastaan sellaiset toimenpiteet, joissa lopullisesti vahvistetaan komission tai neuvoston kanta kyseisen menettelyn päätteeksi; sen sijaan menettelyn kuluessa tehdyt toimenpiteet, joilla valmistellaan lopullista päätöstä, eivät ole kannekelpoisia (em. asia Alankomaat v. komissio, tuomion 26 kohta).

56 Kumoamiskannetta ei myöskään voida nostaa toimesta, jolla ei voi olla eikä myöskään pyritä aikaansaamaan oikeusvaikutuksia. Jotta voitaisiin määritellä, onko kanteen kohteena olevalla toimella oikeusvaikutuksia, tarkastelun kohteeksi on otettava tämän toimen asiasisältö (em. asia Alankomaat v. komissio, tuomion 26 ja 27 kohta).

57 Tässä tapauksessa asiakirjoista ilmenee neuvoston antaneen 21.5.1997 lehdistötiedotteen, jossa todettiin lopullisten polkumyyntitullien käyttöönottamista koskevan kirjallisen menettelyn päättyneen kielteiseen lopputulokseen 16.5.1997.

58 Lisäksi neuvoston pääsihteeristö vastasi 24.6.1997 Eurocotonin tiedusteluihin, että neuvosto oli "todennut 16.5.1997 päättyneen kirjallisen menettelyn perusteella, ettei komission ehdotus [ollut] saanut puolelleen [kyseisen] asetuksen antamisen edellyttämää yksinkertaista enemmistöä".

59 Tässä valossa on ilmeistä, että 16.5.1997 äänestysmenettelyn päättyessä neuvosto otti kantaa komission ehdotukseen.

60 On lisättävä, että toimielimille tutkinnan päättämistä ja lopullisen polkumyyntitullin mahdollista käyttöönottamista varten perusasetuksen 6 artiklan 9 kohdan nojalla asetettu viidentoista kuukauden enimmäismääräaika umpeutui muutamaa päivää myöhemmin eli 21.5.1997.

61 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 62—64 kohdassa, että valittajien neuvoston prosessiväitteen johdosta esittämissään huomautuksissa esittämä viittaus kyseisen määräajan kulumiseen oli uusi vaatimus, jollaista ei saa esittää tässä prosessin vaiheessa, ja että määräajan päättymistä ei missään tapauksessa voida pitää kannekelpoisena toimena.

62 On kuitenkin ilmeistä, että vedotessaan viidentoista kuukauden määräaikaan valittajat eivät vaatineet kumottavaksi muuta toimea kuin kanteessa tarkoitettua, vaan yksinkertaisesti esittivät, että vaikka komission ehdotuksen hylkääminen 16.5.1997 ei ollut lopullinen kannanotto, se sai tällaisen luonteen 21.5.1997 viidentoista kuukauden määräajan kuluttua umpeen.

63 Näin ollen määräajan päättyminen on seikka, joka on otettava huomioon määritettäessä sitä, muodostaako se, ettei neuvosto hyväksynyt komission ehdotusta lopulliset polkumyyntitullit määrääväksi asetukseksi, kannekelpoisen toimen.

64 Tältä osin on huomattava, että perusasetuksen 6 artiklan 9 kohdassa tarkoitetun viidentoista kuukauden määräajan päättymisen jälkeen neuvosto ei enää voinut hyväksyä tätä asetusehdotusta. Tästä seuraa, että neuvoston implisiittistä hylkäämistä tarkoittava kannanotto asetusehdotukseen lopullistui viidentoista kuukauden määräajan umpeuduttua eli 21.5.1997.

65 Tämän vuoksi on todettava, että se, ettei neuvosto hyväksynyt komission ehdotusta lopullisen polkumyyntitullin määrääväksi asetukseksi, yhdessä viidentoista

kuukauden määräajan umpeutumisen kanssa, vahvisti lopullisesti neuvoston kannan polkumyynnin vastaisen menettelyn viimeisessä vaiheessa.

66 Tämä hyväksymättä jättäminen myös vaikutti Eurocotonin ynnä muiden valittajien etuihin, jotka olivat antaneet aiheen polkumyyntitutkintaan. Asetuksesta N:o 2208/96 ja valittajien argumenteista nimittäin seuraa, että Eurocoton teki kantelun yhteisön teollisuuden nimissä ja että muut valittajat tukivat sitä.

67 Edellä todettu huomioon ottaen on ilmeistä, että se, ettei neuvosto hyväksynyt komission ehdotusta lopullisen polkumyyntitullin määrääväksi asetukseksi, täyttää perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetun kannekelpoisen toimen tunnusmerkistön, koska se synnyttää sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa valittajien etuihin.

68 Se seikka, että menettely jossa neuvoston lopullinen kanta muodostetaan, on luonteeltaan lainsäädäntömenettely, ei ole tässä tapauksessa omiaan muuttamaan tuota päätelmää.

69 Tältä osin on muistettava, että polkumyyntitullimenettely monelta osin rinnastuu hallinnolliseen menettelyyn, kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 84 kohdassa huomauttaa.

70 Neuvosto nimittäin toimii tällä alalla sellaisen säännöstön — perusasetuksen — puitteissa, jossa asetetaan toimielinten valtuuksille tarkoin määritellyt rajat ja

suodaan menettelyllisiä takeita asianomaisille talouden toimijoille ja niiden etujärjestöille.

71 Näin tehdessään neuvosto toimii sellaisten sääntöjen puitteissa, jotka se itse on vahvistanut, määritellen ne ehdot, joiden täyttyessä polkumyyntiasetus on annettava, ja neuvoston liikkumavaran tällaisten toimien hyväksymisessä tai hyväksymättä jättämisessä.

72 Tässä yhteydessä on lisättävä, että yhteisön tuomioistuimissa kanteen kohteena voivat olla paitsi polkumyyntimenettelyn päätteeksi annetut asetukset, joilla määrätään lopullinen polkumyyntitulli, myös komission tai neuvoston päätökset, joilla päätetään polkumyyntimenettely määräämättä polkumyyntitullia (ks. asia C-121/86, Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon ym. v. neuvosto, tuomio 28.11.1989, Kok. 1989, s. 3919 ja asia C-315/90, Gimelec ym. v. komissio, tuomio 27.11.1991, Kok. 1991, s. I-5589).

73 On niin ikään huomattava, että vaikka polkumyyntitullin määräävät asetukset ovat luonteeltaan ja ulottuvuudeltaan normatiivisia, koska niitä sovelletaan taloudellisiin toimijoihin yleensä, ne voivat koskea erikseen paitsi yhteisön tuottajia kantelijoina (ks. mm. em. asia Fediol v. komissio, tuomion 27—30 kohta), myös tietyissä tilanteissa niitä kyseisen tuotteen valmistajia ja viejiä, joiden katsotaan syyllistyneen polkumyyntiin, sekä tietyissä tilanteissa kyseisen tuotteen tuojia (ks. mm. yhdistetyt asiat C-133/87 ja C-150/87, Nashua Corporation ym. v. komissio ja neuvosto, tuomio 14.3.1990, Kok. 1990, s. I-719, 14—20 kohta).

74 Kaikesta edellä todetusta seuraa, että katsoessaan valituksenalaisen tuomion 61, 63 ja 64 kohdassa, että kumoamiskanne on jätettävä tutkimatta, koska toimi ei ollut kannekelpoinen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi perustamissopimuksen 173 artiklaa.

75 Tästä johtuu, että valituksenalainen tuomio on kumottava sikäli kuin siinä on jätetty valittajien kumoamiskanne tutkimatta.

Neljäs kanneperuste

76 Valittajien neljännen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi perustamissopimuksen 190 ja 215 artiklaa sekä loukkasi yleistä johdonmukaisuuden periaatetta hylätessään niiden vahingonkorvauskanteen.

77 Ne korostavat, että jos yhteisöjen tuomioistuin tulee siihen tulokseen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen katsoessaan, ettei kyseessä ollut kannekelpoinen toimi, sen on myös katsottava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen virheen tämän hylätessä valituksenalaisen tuomion 90 kohdassa väitteet, jotka koskivat sitä, ettei mainittua toimea ollut perusteltu.

78 Neuvosto painottaa, että valittajien väitteet on jätettävä tutkimatta, koska ne eivät täytä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa asetettuja täsmällisyyttä koskevia edellytyksiä.

79 Tältä osin — toisin kuin neuvosto väittää — valittajien väitteet ovat ilmeisellä tavalla riittävän selkeitä, jotta ne voivat täyttää yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan edellytykset ja jotta yhteisöjen tuomioistuin voi niiden perusteella toteuttaa laillisuusvalvontaa valituksenalaisen tuomion 90 kohdassa esitetyn väitteen osalta.

80 Asiakysymyksen osalta on todellakin todettava, että koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi virheellisesti, ettei se, että neuvosto jätti hyväksymättä ehdotuksen lopulliset polkumyyntitullit määrääväksi asetukseksi, ollut kannekelpoinen toimi, valituksenalaisen tuomion 90 kohdassa esitetty toteamus, jonka mukaan perustelujen puuttumista koskevaa väitettä ei voida kannekelpoisen toimen puuttuessa hyväksyä, ei myöskään ole perusteltu.

81 Tämän johdosta valituksenalainen tuomio on kumottava valittajia koskevilta osin sikäli kuin siinä hylätään näiden vahingonkorvausvaatimus.

Ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt vaatimukset

82 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklassa määrätään, että mikäli muutoksenhaku on aiheellinen ja yhteisöjen tuomioistuin kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen, yhteisöjen tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen. Näin on nyt käsiteltävänä olevassa asiassa.

Kumoamiskanne

Tutkittavaksi ottaminen

83 Ensimmäisessä oikeusasteessa neuvosto esitti tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista kannekelpoisen toimen puuttumisen takia koskevan prosessiväitteen lisäksi kaksi muuta väitettä. Ensinnäkään kantajilla ei ollut oikeudellista tarvetta vaatia kumottavaksi sitä, että neuvosto jätti hyväksymättä komission ehdotuksen lopulliset polkumyyntitullit määrääväksi asetukseksi, koska perusasetuksen 6 artiklan 9 kohdan mukaisen viidentoista kuukauden määräajan umpeutumisen jälkeen kyseistä ehdotusta ei voitu enää hyväksyä. Toiseksi tämä hyväksymättä jättäminen ei Eurocotonia lukuun ottamatta koskenut yhtäkään kantajista erikseen.

84 Ensimmäisen väitteen osalta on todettava, että vaikka pitääkin paikkansa, että viidentoista kuukauden määräajan umpeutumisen jälkeen neuvosto ei enää voinut hyväksyä komission ehdotusta lopulliset polkumyyntitullit määrääväksi asetukseksi, sen on silti otettava huomioon päätöksensä jättää ehdotus hyväksymättä (jäljempänä riidanalainen päätös) siinä tapauksessa, että se joutuu ottamaan kantaa komission uuteen ehdotukseen asetukseksi lopullisten polkumyyntitullien käyttöönotosta erityisesti silloin, mikäli tämä ehdotus johtuu valittajien kantelusta. Tästä seuraa, että näillä on oikeudellinen tarve nostaa kumoamiskanne.

85 Toisen väitteen osalta neuvosto ei ensinnäkään kiistä, etteikö riidanalainen päätös koskisi Eurocotonia kantelijana erikseen. Toiseksi, vaikka kantelun onkin tehnyt Eurocoton, asetuksesta N:o 2208/96 ja valittajien lausumista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa seuraa, kuten tämän tuomion 66 kohdassa on jo todettu, että se on tehty yhteisön teollisuuden nimissä ja että sitä tukivat lukuisat yhteisön tuottajat, jotka edustavat suurta osaa samanlaisten tuotteiden tuotannosta yhteisössä, ja erityisesti muut valittajat. Näin ollen on ilmeisen perusteltua katsoa riidanalaisen päätöksen koskevan erikseen myös muita valittajia, jotka olivat kantelun takana.

86 Tämän vuoksi kumoamiskanne voidaan ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin valittajat olivat sen nostaneet.

Asiakysymys

87 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 112 ja 113 kohdassa, valittajat väittävät kumoamisvaatimuksensa tueksi yksinomaan, että neuvosto ei täyttänyt perusteluvelvollisuutta, koska se jätti ilmoittamatta syyt, joiden vuoksi se jätti hyväksymättä komission ehdotuksen lopulliset polkumyyntitullit määrääväksi asetukseksi.

88 Tältä osin on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 190 artiklan mukainen perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen säädöksen, päätöksen tai muun toimenpiteen luonteen mukaan ja perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä yhteisön toimielimen toimenpiteen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden. Perusteluvelvollisuuden täyttymistä arvioitaessa on otettava huomioon asiaan liittyvät olosuhteet, muun muassa toimenpiteen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, jota niillä, joille kyseinen toimi on osoitettu tai joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, sillä tutkittaessa sitä, ovatko säädöksen tai päätöksen perustelut perustamissopimuksen 190 artiklan mukaisia, on otettava huomioon säädöksen tai päätöksen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. asia C-76/00 P, Petrotub ja Republica v. neuvosto, tuomio 9.1.2003, Kok. 2003, s. I-79, 81 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

89 Päättäessään olla hyväksymättä asetusehdotuksen lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta neuvoston on perusteltava tämä riittävästi siten, että ne syyt, joiden takia ehdotusta ei ole perusasetuksen säännösten valossa syytä hyväksyä, käyvät ilmi selkeästi ja yksiselitteisesti.

90 On tarkennettava, että perusasetuksen 9 artiklan 4 kohdassa säädetään, että jos tosiseikkojen perusteella lopullisesti todetaan, että kyseessä on polkumyynti, että siitä on aiheutunut vahinkoa ja että yhteisön etu vaatii toimintaa saman asetuksen 21 artiklan mukaisesti, "neuvosto ottaa käyttöön lopullisen polkumyyntitullin".

91 Perusteluvelvollisuuden noudattaminen tarkoittaa siis, että riidanalaisesta toimesta ilmenee, ettei kyse ole polkumyynnistä tai ettei vastaavaa vahinkoa ole aiheutunut taikka se, ettei yhteisön etu vaadi toimenpiteitä sen osalta.

92 Perusasetuksen 21 artiklan 1 kohdan mukaan "polkumyynnin ja vahingon perusteella vahvistettuja toimenpiteitä ei voida soveltaa, jos viranomaiset kaikki toimitetut tiedot huomioon ottaen voivat selkeästi päätellä, että näiden toimenpiteiden soveltaminen ei ole yhteisön edun mukaista".

93 Tässä tapauksessa, kuten neuvoston lehdistötiedotteesta ja sen vastauksesta Eurocotonin tiedusteluun ilmenee, ainoa esitetty perustelu sille, ettei komission ehdotusta lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta hyväksytty, oli se, ettei ehdotusta puoltavaa enemmistöä saavutettu.

94 Edellä todetusta seuraa, että tällaiset täsmennykset äänestysmenettelyn tuloksesta neuvostossa eivät täytä perustamissopimuksen 190 artiklassa tarkoitettua perusteluvelvollisuutta.

95 Tämän johdosta riidanalainen päätös on kumottava valittajia koskevilta osin.

Vahingonkorvausvaatimus

96 On todettava, että valittajat vetoavat vahingonkorvausvaatimuksensa tueksi pelkästään riidanalaisen päätöksen perustelujen riittämättömyyteen.

97 Tältä osin on huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön oikeudessa tunnustetaan oikeus korvaukseen silloin, kun kolme edellytystä täyttyy, eli kun rikotun oikeusnormin tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille, kun rikkominen on riittävän ilmeinen ja kun vahinko, joka on aiheutunut henkilöille, joiden oikeuksia on loukattu, on välittömässä syy-yhteydessä toimeen ryhtynyttä tahoa koskeneen velvoitteen laiminlyöntiin (ks. mm. asia C-312/00 P, komissio v. Camar ja Tico, tuomio 10.12.2002, Kok. 2002, s. I-11355, 53 kohta ja asia C-472/00 P, komissio v. Fresh Marine, tuomio 10.7.2003, Kok. 2003, s. I-7541, 25 kohta).

98 On muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan lainsäädäntötoimen perustelujen mahdollinen puutteellisuus ei aiheuta yhteisölle korvausvastuuta (asia 106/81, Kind v. neuvosto ja komissio, tuomio 15.9.1982, Kok. 1982, s. 2885, 14 kohta ja asia C-119/88, AERPO ym. v. komissio, tuomio 6.6.1990, Kok. 1990, s. I-2189, 20 kohta).

99 Vaikka polkumyyntitullimenettely monelta osin rinnastuu hallinnolliseen menettelyyn, kuten tämän tuomion 69 kohdassa on todettu, tällaisen menettelyn päättävän toimen perustelujen riittämättömyys ei sinänsä voi synnyttää yhteisölle vastuuta.

100 Tämän vuoksi vahingonkorvausvaatimus on hylättävä perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

101 Työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan silloin, kun valitus on perusteltu ja yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista.

102 Ensimmäisen oikeusasteen oikeudenkäyntikulujen osalta on todettava, että työjärjestyksen 69 artiklan 3 kohdassa määrätään, että jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi, yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettaviksi asianosaisten kesken tai määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan. Koska asiassa osa vaatimuksista on ratkaistu neuvoston ja osa asianosaisten hyväksi, on määrättävä, että kumpikin vastaa omista kuluistaan ensimmäisessä oikeusasteessa.

103 Valitusmenettelyn oikeudenkäyntikulujen osalta on todettava, että saman työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittajat ovat vaatineet neuvoston velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, neuvosto on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut valitusasteessa.

104 Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdassa, jota niin ikään sovelletaan 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, määrätään asiassa väliintulijoina olevat jäsenvaltiot vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan. Tämän määräyksen nojalla Yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä ensimmäisessä oikeusasteessa että valitusasteessa.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-213/97, Eurocoton ym. vastaan neuvosto, 29.11.2002 antama tuomio kumotaan valittajia koskevilta osin.**

2) **Euroopan unionin neuvoston 16.5.1997 tekemä päätös, josta tuli lopullinen 21.5.1997, olla hyväksymättä Euroopan yhteisöjen komission 21.4.1997 tekemää ehdotusta neuvoston asetukseksi (EY) lopullisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta, Egyptistä, Intiasta, Indonesiasta, Pakistanista ja Turkista peräisin olevien valkaisemattomien puuvillakankaiden tuonnille (KOM(97) 160 lopullinen) kumotaan valittajia koskevilta osin.**

3) **Vahingonkorvausvaatimus hylätään.**

4) **Euroopan unionin neuvosto ja valittajat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan ensimmäisessä oikeusasteessa.**

5) **Euroopan unionin neuvosto velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut valitusasteessa.**

6) **Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä ensimmäisessä oikeusasteessa että valitusasteessa.**

Rodríguez Iglesias Wathelet Timmermans

Gulmann Edward Jann

Macken Colneric von Bahr

Cunha Rodrigues Rosas

Julistettiin Luxemburgissa 30 päivänä syyskuuta 2003.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

kirjaaja presidentti